

Roepingsverhaal van de dag

Ik leek wel een dienaar

In september 2020 ging ik naar Rome voor een cursus Persoonlijke Ontwikkeling en Gemeenschapsopbouw. Op dat moment was het aantal Covid-besmettingen in Italië vrij hoog. En hoewel we in een van het publiek afgezonderde gemeenschap leefden, trof ons hetzelfde lot en raakten 17 van de 26 studenten besmet met het coronavirus. Onze gemeenschap moest onmiddellijk in lock down.

Vanwege deze beperkingen moesten wij die negatief waren zorg dragen voor diegenen die wel besmet waren. Met minimale en eenvoudige middelen – verre van dat wat standaard is voor de behandeling van coronapatiënten – probeerden we te zorgen voor degenen die besmet waren. De situatie in onze community was heel onzeker. Iedereen raakte in paniek en wist niet meer wat te doen. Er ontstond ook een situatie van conflict en misverstand tussen ons. Het is een chaos!

Vanochtend – 28 november 2020 – zag ik dat de drinkwater container op de gang lekte. Gisteravond had ik hem gevuld, maar nu was hij leeg. Het water lag verspreid over de vloer, maar niemand meldde het. Ik vermoed dat het ook al eerder gebeurd was want bij de toegangsdeur zag ik een emmer klaar staan om mee te dweilen. Maar niemand deed wat.

Ik maakte de vloer weer schoon en droog, maar dacht daarbij: *waarom hebben mensen geen zin om dat zelfs in hun eigen gang gewoon even te doen*. Zelf had ik net de avond tevoren nog de trap geveegd omdat die erg vies was. Al meer dan drie dagen lag er veel vuil en gras en niemand voelde zich geroepen om het op te ruimen. Ze liepen er gewoon aan voorbij, zoals de leviet en de priester die, toen ze een beroofde man langs de weg zagen liggen, er in een grote boog omheen liepen (Lucas 10,25-37).

Ik voelde me teleurgesteld en kreeg de neiging om ook maar mijn ogen te sluiten en de dingen om me heen niet zien. Ik leek wel een dienaar. Ik kwam hier toch voor een cursus en niet voor dienend werk. Ik heb in Nederland al genoeg te doen binnen de maatschappelijke ondersteuning. Maar ik kon mijn ogen niet sluiten en gewoon voorbij lopen. En ik vroeg me af: *is dat een gave of een zwakte? Word gevoelig voor wat er om je heen gebeurt!*

Dit heeft me geleerd hoe moeilijk het is om zoals die Samaritaan te zijn die oprecht hulp bood. Aan de andere kant ging ik beseffen hoe de Heilige Geest ons meestal stuurt naar waar we nodig zijn en dat we die plek niet per se leuk hoeven te vinden. Ik ben van de congregatie *Missiezusters Dienaressen van de Heilige Geest*, en door deze ervaring begrijp ik nu beter wat het betekent om een dienaar van de Heilige Geest te zijn.

De zalige Maria Helena Stollenwerk (medestichteres van onze congregatie, van wie 28 november de feestdag is) had als motto: *“Aan God de eer, aan de naaste het voordeel en voor ons zelf de moeite.”* Ik vraag haar om voor mij te bidden.

*Zuster Lili Purwanti SSpS
Missiezusters Dienaressen van de Heilige
Geest
Amsterdam*

Zelf je roeping verkennen?

Heb je vragen rond je eigen roeping?
Vraag dan om een oriënterend gesprek via
cpr@knr.nl.

Meer informatie: [Huis van de Roeping – KNR](#)

Ook na deze roepingenweek kun je vaak
deelnemen aan momenten van oriëntatie.
[Een overzicht staat permanent hier.](#)